

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/195/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5415201356
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Mejstřík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5415201356.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Mejstříka a členov senátu JUDr. Jozefa Turzu a JUDr. Jána Burika, v právnej veci žalobcu: Q. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. K., P. S. XXX/XX, zastúpeného spoločnosťou HKP Legal, s.r.o., IČO: 36 727 334, so sídlom v Bratislave, Sasinkova 6, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., IČO: 47 233 516, so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia 1.390,62 EUR s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného i žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, č. k. 8C/23/2015-83 zo dňa 11. februára 2016, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žiadnemu z účastníkov náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 984,07 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 984,07 EUR od 09.05.2015 do zaplatenia, žalobu v časti o zaplatenie sumy 406,55 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 406,55 EUR od 09.05.2015 do zaplatenia zamietol a prisúdil žalobcovi náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 307,34 EUR.

Vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že platí trojročná objektívna premlčacia doba, ktorá uplynula už pred začatím tohto konania u časti uplatnenej pohľadávky predstavujúcej vrátenie platieb nad rámec poskytnutého úveru platených v období od 12.10.2011 (časť splátky 16 vo výške 1,67 EUR) do 16.03.2012 vrátane (splátky označené v Karte klienta číslom 17-22), t.j. spolu vo výške 406,55 EUR. Súd preto v dôsledku dôvodne vznesenej námietky premlčania, žalobu v časti o zaplatenie 406,55 EUR spolu s príslušenstvom predstavujúcim úroky z omeškania z tejto sumy za obdobie od 09.05.2015 zamietol. Pri ďalších úhradách žalobcu predstavujúcich bezdôvodné obohatenie, ktoré hradil žalovanému v období od 19.04.2012 do 16.09.2013 spolu vo výške 984,07 EUR, trojročná objektívna premlčacia lehota plynúca odo dňa poskytnutia plnenia (úhrady jednotlivých splátok žalobcom) do začatia tohto konania neuplynula, a preto v tejto časti súd žalobe, ktorá bola podaná dôvodne, vyhovel. Zároveň súd priznal s poukazom na § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. aj úroky z omeškania z priznanej sumy 984,07 EUR v požadovanej výške 5,05 % ročne, a to od 09.05.2015 (do 08.05.2015 už bolo príslušenstvo pohľadávky právoplatne zamietnuté). O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že priznal žalobcovi, ktorý mal úspech v prevažnej časti, ich pomernú náhradu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca navrhujúc zmeniť napadnuté rozhodnutie alebo rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Odôvodnil vznik bezdôvodného obohatenia žalovaného, pričom mal za to, že išlo o jednoznačne úmyselné bezdôvodné

obohatenie, a preto je potrebné na prejednávaniu veci aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu. Vadu napadnutého rozsudku videl aj v nedostatočnom odôvodnení. Žiadnym spôsobom sa súd nevysporiadal s argumentáciou žalobcu týkajúcou sa výkonu práv žalobcu v rozpore s dobrými mravmi vo vzťahu k námietke premlčania. Súd pri pojednávaní postupoval arbitrárne a formalisticky. Napadnutý rozsudok je nepreskúmateľným pre absenciu náležitého odôvodnenia, pričom táto skutočnosť znamená aj porušenie ústavných práv. Uplatnil si trovy konania.

Žalovaný takisto podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Navrhol rozhodnutie zmeniť a návrh zamietnuť alternatívne rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Podľa jeho názoru, by premlčaným nárokom mala byť aj suma 823,33 EUR, nakoľko súd nesprávne posúdil otázku plynutia 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty. Takisto zdôraznil, že zmluva obsahuje všetky obsahové náležitosti, ktoré jej vytýkal prvostupňový súd, t.j. vyžadovanú výšku splátky, termín splatnosti splátky a počet splátok, teda aj náležitosť podľa ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z.. Pri výklade predmetného ustanovenia je potrebné vychádzať zo znenia smernice (Smernica Rady 2008/48), ktoré závery súdu o rozpisovaní splátky popiera. Súd dospel k nesprávnym záverom o bezúročnosti úveru. Uplatnil si trovy konania.

K odvolaniam neboli podané vyjadrenia.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. tento rozsudok podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (ust. § 219 ods. 2 O.s.p), keď ani zo strany odvolateľov neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal prvostupňový súd v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že by bolo možné na danú vec aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu lehotu, t.j. žalovaný sa mal na úkor žalobcu obohatiť úmyselne. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ale by bolo nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Žalobca žiadne dôkazy preukazujúce úmyselné konanie žalovaného za účelom získania bezdôvodného obohatenia neoznačil. Úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu nemožno vyvodiť len z tej skutočnosti, že ten neuviedol do zmluvy o úvere náležitosti, ktoré podľa zákona v nej mali byť.

Pokiaľ žalobca poukázal na to, že súd sa nevysporiadal s otázkou výkonu práva navrhovateľa (vznesenie námietky premlčania) v rozpore s dobrými mravmi, mal odvolací súd za to, že námietka premlčania môže byť v rozpore s dobrými mravmi len v takom prípade, ak by druhému účastníkovi takýto výkon práva spôsobil neprimeranú tvrdosť, šikanu a to s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, ako aj sociálne postavenie účastníkov. Samotná dôvodnosť vznesenej námietky premlčania však rozpor s dobrými mravmi nezakladá. Aplikácia inštitútu dobrých mravov na vznesenú námietku premlčania prichádza do úvahy iba vo výnimočných a ojedinelých prípadoch. Aplikácia tohto inštitútu by mala byť len výnimočná a nemala by zhojovať neznalosť zákona - t. j. neznalosť plynutia premlčacích dôb. V tomto smere je potrebné poukázať aj na jednu zo základných zásad súkromného práva - *vigilantibus iura scripta sunt* - právo patrí bdelym. Preto je potrebné pre vyriešenie otázky, či je vznesenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi, skúmať, či účastník konania, ktorý sa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi v súlade s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, postupoval s dostatočnou mierou starostlivosti a opatrnosti práve v súlade so zásadou *vigilantibus iura*, ktorá predpokladá, že každý zodpovedá za náležitú mieru predvídavosti a opatrnosti nielen pri vzniku právneho vzťahu, ale aj pri uplatňovaní svojich práv a výkone svojich práv a povinností z neho vyplývajúcich. Dobrým mravom zásadne neodporuje, ak namieta niekto premlčanie práva uplatňovaného voči nemu, keďže inštitút premlčania prispievajúci k istote v právnych vzťahoch je inštitútom zákonným, a teda použiteľným vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa podľa zákona premlčuje. Ak by však výkon práva namietať premlčanie uplatneného nároku bol len prostriedkom umožňujúcim poškodiť iného účastníka právneho vzťahu, zatiaľ čo dosiahnutie vlastného

zmyslu a účelu sledovaného právnou normou by zostalo vedľajšie a z hľadiska konajúceho by bolo bez významu, jednalo by sa tak síce o výkon práva, ktorý je formálne so zákonom v súlade, avšak išlo by o výraz zneužitia tohto subjektívneho práva (označované rovnako ako šikana) na úkor druhého účastníka, a teda o výkon v rozpore s dobrými mravmi.

V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby.

V danom prípade nejde o také výnimočné okolnosti prípadu, že by bolo nutné neprihliadať na vznesenú námietku premlčania pre jej rozpor s dobrými mravmi.

Rozhodnutie prvostupňového súdu je dostatočne odôvodnené. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

Pokiaľ žalovaný vo svojom odvolaní poukázal na to, že súd nesprávne posúdil plynutie 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby, mal odvolací súd za to, že prvostupňový súd správne posúdil začiatok plynutia premlčacích dôb (tak subjektívnej 2-ročnej, ako aj objektívnej 3-ročnej) a plnenie, ktoré priznal zodpovedá nepremičanému nároku z bezdôvodného obohatenia, ktoré si žalobca uplatnil.

Žalovaný v odvolaní poukázal na to, že zmluva o úvere má všetky náležitosti zákonom vyžadované. V danom prípade mal odvolací súd za to, že už skorším rozhodnutím (č.k. 7C/180/2013-89 zo dňa 17. decembra 2014) bolo konštatované, že predmetná zmluva je bez úrokov a bez poplatkov. Nebolo možné stotožniť sa s názorom žalovaného, že súd dospel v tomto konaní k nesprávnym záverom o bezúročnosti úveru. Aj odvolací súd mal za to, že predmetný úver je bez poplatkov a bez úrokov. V tomto konaní súd konštatoval aj nedodržanie písomnej formy zmluvy a takisto nedodržanie ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z.. Ako vyplynulo z predloženej zmluvy toto ustanovenie dodržané nebolo, nakoľko nebolo zrejmé, aká časť splátky ide na istinu, úroky, či iné poplatky.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté analogicky podľa § 142 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p.. V odvolacom konaní nebol úspešný ani jeden účastník, a preto rozhodol krajský súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.